

vence 1868, čís. 69 ř. zák. a Šu 879 II. čís. 2 obč. zák. za právní jednání nedovolené, činící smlouvu ničí, a dovolatel právě v tom spatřuje uplatněný důvod nesprávného posouzení právního. Dovolací soud nesdílí tohoto právního názoru odvolacího soudu. Zakazuje-li zákon advokátu, by nepřevédl na sebe svěřenou mu spornou věc, chce ho jedině uchrániti před zdáním, že by chtěl z právního zastupování způsobem s hlediska slušnosti nesrovnatelným těžiti. Toto zdání nemůže vzejíti, když si dá advokát klientem postoupiti za své zástupčí útraty v rozepři, jím prováděné, jemu spravedlivě vzešlé, jeho klientovi přisouzené útraty, jež ve skutečnosti ani nejsou klientovými, totiž klientem vydělanými útratami, a nestačí-li tyto přisouzené útraty k úhradě zástupčích útrat advokátových, také, pokud se na tyto nedostává z přisouzených útrat, část klientovy vysouzené pohledávky. Takový počín advokátův nemůže býti ztotožňován s převedením sporné věci na sebe, jakou mají na mysli shora uvedené, takové převedení zakazující, předpisy. Okolnost, že snad dovolateli v době, kdy se postup uskutečnil, ještě nepříslušel nárok palmární proti jeho klientu, nemůže býti uskutečnění postupu na překážku, když postup se stal ve prospěch zálohy na tyto zástupčí útraty, na jakou dovolatel má zákonitý nárok, a když i jinak bylo jisto, že dovolateli s převzatým právním zastupováním E-ovým skutečně vzejde nárok na odměnu. Slušelo tedy uznati, že pohledávka E-ova byla podle Šu 1392 obč. zák. s právním účinkem dovolateli postoupena a že se dovolateli podařil důkaz, že mu přísluší právo, které exekuci na návrh žalované strany zahájenou a prováděnou, činí s hlediska Šu 37 ex. ř. nepřipustnou.

Čís. 3695.

Do usnesení jest oprávněn stěžovati si i ten, kdo jeho doručení nepřijal.

Nárok proti manželce, by se navrátila do společné domácnosti, jest uplatňovati pořadem práva. Totéž platí o nároku manžela proti manželce na vydání dítěte.

Dle Šu 382 čís. 8 ex. ř. lze se domáhati přijetí do společné domácnosti jen, jde-li o manžela ze společné domácnosti vypuzeného, nikoliv však návratu manželky, jež, porušivši povinnosti Šu 92 a 93 obč. zák., sama společnou domácnost opustila.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, R II 60/24.)

K návrhu manžela nařídil soud první stolice manželce, by k zajištění manželova nároku na její návrat i s dítětem se ihned i s dítětem vrátila do manželovy společné domácnosti. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Po stránce formální jest sice správným, že manželka dne 29. listopadu 1923 usnesení okresního soudu Nc I 773/23/1 nepřijala, přes to

však 6. prosince 1923 proti tomuto usnesení svým vykázaným právním zástupcem stížnost podala. Poněvadž beze sporu manželce právo stížnosti proti usnesení okresního soudu příslušelo a svým vykázaným právním zástupcem, i když přijetí usnesení odepřela, v čas práva toho použila, nelze tvrditi, že stížnost ta jest následkem nedoručení onoho usnesení předčasná, neboť nerozhoduje, jak manželka o obsahu jí nepřijatého usnesení okresního soudu, jehož doručení vzdáti se mohla, se dozvěděla. Stačí proto, že stížnost proti tomuto usnesení v čas, t. j. tak, jako by jí skutečně dne 29. listopadu 1923 bylo doručeno, podala. Soud rekursní proto právem stížnost manželky podrobil věcnému rozhodnutí a dovolací recurs v tomto směru není důvodným. Ve věci samé sluší návrh stěžovatele, by jeho manželka byla přinucena do jeho domácnosti se vrátiti, posuzovati s hlediska §§ 92 a 93 obč. zák., jak soud rekursní v napadeném usnesení uvedl. Nárok tento však jedině řízením sporným může býti projednán a rozhodnut, neboť jde zde o sporné otázky na poměrech mezi manžely, spočívající na majetkovém rázu, jaké § 50 čís. 3 j. n. má na mysli (bližší viz v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. března 1922, R I 295/22, uveřejněné ve sbírce Dr. Vážný pod čís. 1546). Názor soudu rekursního, že jde zde o věc mimo-spornou, není správným. Sluší proto přes to, že v napadeném rozhodnutí soudu rekursního usnesení soudu první stolice bylo zrušeno, rozhodnutí soudu rekursního podrobiti věcnému přezkoumání tak, jakoby usnesení soudu první stolice jím pouze bylo bývalo změněno. Otázkou jest, zda ku zajištění nároku navrhovatele na návrat manželky do jeho domácnosti, možným jest prozatimní opatření ve smyslu §u 382 čís. 8 ex. ř. Ustanovení poslední věty §u 382 čís. 8 ex. ř., že cestou prozatimního opatření domáhati se lze přijetí do společné domácnosti, vztahuje se patrně jen na manžela ze společné domácnosti vypuzeného, nevztahuje se však na manželku, která porušením povinnosti, v §§ 92 a 93 obč. zák. stanovené společnou domácnost sama opustila, a manželem k návratu do společné domácnosti sporem donucena býti má. Jest proto názor stěžovatelův, že předpis §u 382 čís. 8 poslední věta ex. ř. také v tomto případě přiléhá a prozatimní opatření připouští, nesprávným. Však i kdyby tomu tak nebylo a možnost povolení prozatimního opatření ku zajištění nároků §§ 92 a 93 obč. zák. i při návratu manželky se připustila, nebylo by lze rekursu vyhověti a usnesení soudu první stolice obnoviti, poněvadž není osvědčeno ohrožení uplatňovaného nároku ve smyslu §u 381 ex. ř., ježto navrhovatel sám domáhá se rozluky manželství. Pokud jde o navrácení, správně vydání dítěte, patří i tento nárok navrhovatele na pořad práva, poněvadž také zde jde o pouhé okolnosti, spočívající na poměru mezi manžely a otec proti matce, vydání dítěte odpírající, svůj nárok sporem uplatniti musí (bližší viz ve svrchu uvedeném rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. března 1922, R I 295/22).

Čís. 3696.

Nárok, by mu byly vydány děti, může manželský otec proti komukoliv, tedy i proti manželce, uplatňovati pouze sporem.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, R II 95/24.)